

[Forsvarsministeren.]

Derefter har jeg et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Parkov. Det ærede Medlem sagde, at det er ikke alle — f. Eks. gjaldt det ikke ham —, som mener, at den nuværende Ordning ikke duer, ja, selv det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen havde ikke udtalt nogen absolut fældende Dom over denne Ordning.

Jeg maa dog sige, at hvis man ikke har mere Støtte, er det grumme lidt. Det ærede Medlem kan dog bl. a. af rent politiske Grunde ikke her som Ordfører staa frem og bekæmpe en Ordning, han selv har været med til at kæmpe for at gennemføre. Saa det er ikke underligt, at han hører med til dem, der erklærer, at det ikke er ubrugeligt.

Derefter siger man: Vi havde dog den kommanderende General til at sige god for Ordningen. Men hvad sagde den kommanderende General, Hr. Ellis Wolff? Ligesom jeg ikke har kunnet faa at vide, hvem det er, der har erklæret, at vi kan faa en forsvarlig Flaadeordning med en Nybygningskonto paa 1,8 Mill. Kr., lige saa lidt kunde vi i 1922 faa at vide, hvad den kommanderende General havde sagt. Men under en senere Diskussion skrev han i „Berlingske Tidende“: Det er rigtigt, at jeg i 1922 overfor det konservative Folkeparti erklærede, at det, som her blev lavet, var et Grundlag. Om end et daarligt Grundlag, saa dog et Grundlag, hvorpaa der kunde bygges videre. — Det var Udtalelsen fra den kommanderende General! Ja, hvis det ærede Medlem finder, at det er at gaa ind for Ordningen, saa erkender jeg, at saa er man nøjsom med sine Krav.

Det ærede Medlem sagde videre, at Ordningen af 1909 stod sin Prøve under Verdenskrigen. Jeg skal nu vel vogte mig for at følge det ærede Medlem her, jeg ved, det er Meningen, at denne Forhandling skal tilendebringes i Dag; ellers kunde det være fristende at dvæle lidt ved det. Men jeg skal blot pege paa een Kendsgerning. Da vi fik Ordningen af 1909, erklærede de militære sagkyndige, Højre og Venstre i Kommissionen: Hovedopgaven er at forsvare København; med Hovedstadens Fald er Danmarks Saga ude; alle andre Foranstaltninger er unyttige, hvis ikke København kan forsvares.

Saa kom Verdenskrigen, og da den var færdig, spurgte vi Generalstaben: Hvad mener De om en Nyordning? Saa sagde de i 1922: Vi maa ved en kommende Ordning ikke regne med det, der ligger over vore Kræfter; det direkte Forsvar af Hoved-

staden ligger over vore Kræfter. — Jeg synes, at af disse Par Linier faar vi en levende Forstaaelse af, hvordan Forholdene udviklede sig under Verdenskrigen.

Derefter sagde det ærede Medlem, at 1,8 Mill. Kr. til Flaaden var for lidt. Men man havde — hvad skal jeg sige — brugt Pengene til andet end det, de skulde bruges til. Man havde taget 550 000 Kr. til Flyvevæsenet. Men det var med det konservative Folkepartis Billigelse! Har man en eneste Gang set en Konservativ protestere imod, at man nedsatte Flaadebudgettet med 550 000 Kr.? Har de Konservative erklæret: Vi skal holde os paa mindst 2,5 Mill. Kr. til Flaadebygningen?

Det ærede Medlem sagde, at Manglerne var ikke større end, at de kunde bringes ud af Verden. Ja, det er sikkert, at vi, naar vi bevilger de fornødne Penge, kan faa en Flaade af ubegrænset Størrelse, hvad den saa ellers maatte egne sig til.

Det ærede Medlem vilde ikke give Militæret Skylden. Han maatte dog erkende Nederlag paa Nederlag, naar vi pegede tilbage i Danmarks Historie paa de Tilfælde, hvor Militæret havde spillet en Rolle. Men han sagde, det var Udenrigspolitikkerne, der havde Skylden. Lad gaa, jeg vil saa lade de to Parter afgøre, hvem der har Skylden, om det er Udenrigspolitikkerne eller Hæren, begge Parter kan have Skyld dér.

Det ærede Medlem nævnte Forsvaret af København i 1658, der dog reddede Riget. Det er en Fremgangsmaade, man fra konservativ Side bruger; man piller en Ting ud og siger: Dér kan I se, hvor vi kæmpede! Jeg skal erkende, at det, navnlig set med militære Øjne, kan regnes for — jeg skal ikke komme ind paa at bedømme det — en Bedrift. Men det maa ikke glemmes, at det, der gav Anledningen, var en uklog Krigserklæring, der bevirkede, at vi maatte afstaa store Landsdele netop under den Krig, der her er Tale om.

Det ærede Medlem taler saa om 1864 og siger: Havde vi ikke kæmpet i 1864, selv om vi tabte, saa vilde vi ikke have faaet Sønderjylland tilbage. Jeg siger: Hvis vi ikke havde haft en Tro til Hæren, der viste sig forkert, vilde vi ganske sikkert under den Konference, der førtes i London, kunne have beholdt Sønderjylland og endda mere. Vi troede paa Hæren, men det glippede.

Det ærede Medlem talte derefter om det konservative Parti og Nationalsocialisterne og fralagde sig ethvert Ansvar for eller Meddelagtighed i dette Parti. Jeg vil blot